

» λάραξ αὐτὴ θέλει ἐνταφιασθῆ τὴν 18 ὀκτωβρίου,
» ἡμέραν παρασκευῆν· τότε δὲ θέλει φωταγωγηθῆ
» μεγαλοπρεπῶς τὸ Πάνθειον»

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΩΔΩΝΟΔΕΝΑΡΟΝ. (Schellenbaum)

» Τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι ἐγγχώριον εἰς τὴν Βρασι-
λίαν καὶ αἰθιαλλές, ἔχει δὲ ὕψος μηλέας, καὶ ὁ καρ-
πὸς ὁμοιάζει τὸ κάστανον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ
σχῆμα εἶναι τρίγωνον, πάντῃ ὅμοιον μὲ τὸ Κεφα-
λαῖον Δ. Ὁ καρπὸς περιβάλλεται ἀπὸ σκληρότατον
φλοιὸν, τὸν ὁποῖον οἱ ἄγριοι μεταχειρίζονται ὡς κώ-
δωνας, ἐνθέτοντες, ἀντὶ τοῦ προϋπάρξαντος καρποῦ,
τὸν ὁποῖον διὰ πιδηρῶν ἐργαλείων τεχνητῶς ἐκβάλ-
λουσι, μικρὰ λιθάρια ἢ κομμάτια μετέλλων. Ἐξ αὐ-
τῶν τῶν κωδωνίσκων κατασκευάζουσι περιδέραια καὶ
βραχιόλια, καὶ ἄλλα ὅμοια, τὰ ὁποῖα φοροῦσιν εἰς
τοὺς χοροὺς, καὶ διὰ τῆς κινήσεώς των προκαλεῖται
κωδωνισμὸς ἔρρυθμος· καὶ ἀναμφιβόλως ἔνεκα τῆς
ὁμοιότητος τοῦ προξενουμένου ὑπ' αὐτῶν ἤχου μὲ
τὴν φωνὴν Ἄχობάκ ἐπωνομάσθη καὶ τὸ δένδρον ὑπὸ
τῶν ἐπιστημόνων Cerbera Alkovaï. Τοῦ δένδρου
τούτου τὰ ὄργανα ἐμπεριέχουσι γαλακτώδη ὀπὸν, ὅστις
εἶναι δριμύτατος, φαρμακώδης, καὶ ἐκπέμπει τὴν τοῦ
σκορῶδου ὀσμὴν. Τοιαύτην ὀσμὴν καὶ τὸ τοῦ δένδρου
ξύλον καιόμενον, καὶ τόσον σφοδρὰν μάλιστα, ὥστε
ἔνεκα αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ μεταχειρίζονται.

Ἐὰν τὸ ξύλον τοῦτο ῥιφθῆ εἰς λίμνην, ἔχει
τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν μὲ τὸν φλώμον, δηλ. ναρκώ-
νει τοὺς ἰχθεῖς, ὥστε δύναται νὰ συλληφθῶσι μὲ
τὰς χεῖρας, καὶ τότε ἡ σὰρξ αὐτῶν εἶναι ἐπιβλαβής.
Ἄλλ' ἐὰν τὰ ἐντόσθια τῶν τοιούτων νεναρκωμένων ἰ-

χθῶν ταχέως ἐκβληθῶσι, τρώγονται οἱ ἰχθεῖς ἀνευ
βλάβης τῆς τῶν ἀνθρώπων ὑγείας. Πολλάκις οἱ Ἴνδοι
μεταχειρίζονται καὶ τὸν καρπὸν διὰ νὰ δηλητηριά-
ζονται.

Ξ. Α.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια. Ἴδε φυλλάδιον ΙΓ'.)

ΙΑ'.

Μεσονύκτιον.

Ὁ Βασιλόπαις ἀνέγνω τὸ γραμματίον πολλάκις
ἐπανελημμένως, καὶ μετὰ ταῦτα ὕψωσεν ἑταστικὸν
ἐλέμμα πρὸς τὸν Βασκογκέλλον, ὅστις ὑπέμεινεν
αὐτὸ ἐρήμως καὶ ἀξιοπρεπῶς.

— Οἱ χαρακτῆρες εἶναι τοῦ Μοναχοῦ, ἐπιθύρισε
διττάζων. Ἀλλὰ πῶς ἡ εὐτυχία μου νὰ ἐξαρτά-
ται . . . ;

— Τοῦτο εἶναι ἀπόκρυφον μεταξὺ τοῦ Μοναχοῦ
καὶ ἐμοῦ.

— Ἀναχωρῶ, εἶπεν ὁ Βασιλόπαις, σκεφθεὶς ἐπί
τινας στιγμάς. — Δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ ὅτι ἔχω πῖσιν
εἰς ὑμᾶς, Κύριε, ἀν καὶ μοι συνιστάσθε ὑπὸ ἀνθρώ-
που ὃν τιμῶ . . . , ὅστις μοι ἀπέδειξε τὴν ἀφοσίωσιν
του . . . ἀφ' οὐτινος ὅμως μυστικὴ τις φωνὴ μὲ μα-
κρύνει. Ἀναχωρῶ ὄχι ὑπακούων εἰς τὰς μυστηριώ-
δεις διαταγὰς του, ἀλλὰ ὅπως μὴ δυσαρεστῶ πε-
ρισσότερον τὴν ἴμετέραν Μεγαλειότητα.

Ἄλλ' ἡ Βασίλισσα ἀπεκρίθη ἀλλοῦ τὸν νοῦν ἔχου-
σα εἰς τὸν βαθύν του χαιρετισμὸν τὸν ἐπισφραγίσαν-
τα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ δυσκλῶς ἐδύνατο νὰ
ὑποκρύψῃ τὴν ἀνυπομονησίαν της.

— Ὑπάγετε, ἀγαπηταί, εἶπε πρὸς τὰς δύο νεά-
νιδας, ὅταν ἐξῆλθεν ὁ Δὸν Πέτρος, — καὶ ἐρχεσθε
ὅταν σὰς κράξω.

— Καὶ εἶπέτε εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητα τὸν
Βασιλόπαιδα, ὅτι ἡ Μεγαλειότης τὸν παρακαλεῖ νὰ
μὴ ἐξέλθῃ τῶν ἀνακτόρων. Μετ' ὀλίγον ἔχει ἀνάγκη
νὰ τὸν ὁμιλήσῃ.

Τότε ὁ Βασκογκέλλος καὶ ἡ Βασίλισσα ἔμεινον
μόνοι.

Τοῦτο δὲ συνέβαινεν ἤδη κατὰ πρόωτον ἀπὸ τῆς
σκηνῆς τῆς ἐν τῷ Σουζικῷ οἴκῳ. Ἡ Ἰσαβέλλα ἠσθάν-
θη μυστικὴν ταραχὴν καὶ ἀγῶνα· καὶ ἐπειδὴ ὁ Βα-
σκογκέλλος δὲν ὠμίλει, καὶ ἡ σιωπὴ αὐτῆ πῦξανε
τὴν σύγχυσίν της, ὠμίλισε πρώτη.

— Τί ἔχετε νὰ μοι εἰπῆτε, Δὸν Σίμων, εἶπε με-
τὰ φωνῆς ἧς ὁ γλυκὺς καὶ τρέμων τόνος ἐπράδιδε
τὰς κρυπτάς της ἐλπίδας.

— Κυρία, εἶπεν, ἔρχομαι νὰ συνηγορήσω παρὰ τῆ
Ἰμετέραν Μεγαλειότητι ὑπὲρ μεγάλης τιнос ὑποθέ-
σεως Καὶ πρόωτον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἀποτί-
νω μίαν ἐρώτησιν. Ἐλπίζω ὅτι ἀφ' οὗτου θάναυτος
τυραννία δὲν σὰς καταδυναστεύει πλέον, ἐγκατελεί-
ψατε τὴν ιδεάν του νὰ ἐνταφιάσῃτε τὴν νεότητά σας
εἰς μοναστήριον.

— Δὲν ἤξεύρω Διστάζω ἀκόμη Ὁ κόσμος
μὲ νομίζει τοῦ Βασιλέως γυναῖκα. Μετὰ τοῦτο τί
δύναμαι ἄλλο νὰ γίνω, — ὅταν δὲν ἔχω τὸ δικαίω-
μα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, — τί ἄλλο